

אור השבת

הדלקת נרות - 19:29

מוצאי שבת - 20:33

* עפ"י זמני ת"א

"והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע"

אמר רבה בר בר חנה:

פעם אחת הייתי מהלך בדרך. אמר לי אותו ערפי: כוא ואראה לך עדת קורח שנבלעו באדמה. הלכתי וראיתי שני בקעים, שהיה עולה עשן מהם. נטל הערפי גיזת צמר ושראם (טבל) במים, ונתנם בכאש רמחו והכניסם למעמקי האדמה, שעלה משם עשן. אמר לי הערפי: הנה אונך, מה אתה שומע? שמעתי שהיו אומרים לי בלועי קורח: "משה אמת ותורתו אמת ואנו כדאים!"

בפרשת קורח חוברים יחדיו "קורח בן יצהר" – בן דודו של משה עם "דתן ואבירם בני אליאב", שהיו מנכבדי שבט ראובן (אליאב אביהם היה נכדו של ראובן), בניסיון נמרץ ומרושע להדיח את משה מנהגתו את עמ"י ולקעקע את מעמדו בעיני השבטים.

דתן ואבירם היו מאז ומתמיד מתנגדים חריפים למשה רבנו: הם שני העברים הניצים שבגללם נאלץ משה הצעיר לברוח ממצרים למדיין. הם שהמרידו את בני השבטים כנגד משה כשנלחצו ע"י חיל פרעה אל חוף ים סוף ביום השביעי ליציאת מצרים, הם שהותירו מן חרף אזהרות ברורות של משה, הם שהטילו במחנה ישראל את הקריאה המרדנית המסוכנת: "גיתגה ראש ונשובה מצרימה".

גם במחלוקת קורח ועדתו כנראה שדתן ואבירם היו הגורם הדחוף והמתסס ביותר. זאת אפשר לראות בתשובתם החריפה למשה ששלח לקרוא להם על מנת לפייסם: "המעט כי העליתנו מארץ זבת חלב ודבש להמיתנו במדבר כי תשתרר עלינו גם השתרר!". בפסוק זה באה לידי ביטוי תפיסת עולמם של דתן ואבירם – מצרים הייתה "ארץ זבת חלב ודבש" ומשה הוציא את בני ישראל משם כדי להמיתנו במדבר הגדול והנורא. תשובה זו הייתה עלולה לסכן את אחדות העם במשה ולסכן את רצון העם לעלות לארץ האבות. לכן, תשובתו של משה הייתה חריפה, שהרי ידע את הסכנה שמפעל חיי העצום מוטל כעת בסכנה וכדי להצליח בהמשך פעלו דרושה כאן הכרעה ברורה וחד משמעית לעיני כל העם, הכרעה זו התגלתה באופן חותך וברור כשהאדמה פתחה את פיה ובלעה חיים את ראשי המתנגדים למשה.

שאר משקים: בגד שנרטב משאר משקים, אפילו נרטב הרבה, מותר לטלטלו, מאחר שאין חשש שמא יסחט אותו, כיוון שאין דרך לסחוט בגד משאר משקים, מאחר שאינו מתלבן בסחיטה זו, כי עדיין נשאר בו ממראית הלכלוך.

גשמי ברכה: המהלך בגשם והתרטב מעילו מאוד, מותר לו להמשיך ללכת איתו, ולא חוששים שמא יסחט את המעיל, מאחר שאין דרך לסחוט. ואולם לאחר שפשט את המעיל לא ילבשהו שוב, אם יש לו מעיל אחר.

חבל כביסה: בגדים שהתרטבו במים מכל סיבה שהיא, אין לשוטחם בשבת על חבל כביסה כדי לייבשם, מפני 'מראית עין', דהיינו שייראו אותו אנשים ויחדשו בו שכיבסם בשבת. ואין לשוטחם אפילו בצנעה, כגון בחדר האמבטיה שהאנשים בחוץ לא רואים אותו, מפני שכל דבר שאסרו חכמים משום 'מראית עין', אפילו אם יעשה זאת בחדרי חדרים, אסור. ובכל אופן אם שטחן קודם השבת אפילו על החבל בחוץ, יכול להשאירם כך ואינו צריך להוציאם.

בגדים שהתייבשו בשבת: בגדים שתלו אותם ביום שישי כדי שיתייבשו, אפילו אם בזמן כניסת השבת היו הבגדים עדיין רטובים, ורק במשך השבת התייבשו לגמרי, רשאי להוציאם ולהשתמש בהם בשבת.

מתוך 'לקוטי יוסף'

פינת ההלכה

מלאכת מלבן

ליבון הצמר: המכבס צמר בשבת במים, חייב מן התורה, שעבר על אב מלאכה הנקרא 'מלבן', דהיינו שהלבין וניקה את המצר על ידי המים.

כיבוס בגד: והמכבס בגד בשבת במים או המנקה את הבגד על ידי שפשוף או באבקת טלק וכדומה, חייב מן התורה שעבר על תולדת 'מלבן'. ומכל מקום מותר לנקות את הבגד בסמרטוט יבש או בהעברה ביד, אך בלי לשפשוף. אין לתת מים על הבגד לנקותו אפילו שאינו משפשוף כלל. כיוון שכלל בדינו 'שרייתו', זהו כיבוסו, דהיינו עצם שריית הבגד במים נחשב ככיבוס. **סחיטת בגד:** הסוחט בגד הרטוב במים, עובר על תולדת 'מלבן', כיון שהסחיטה היא חלק מצרכי הכיבוס.

מים רבים: בגד שנפל למים רבים, הרי הוא מוקצה ואסור לטלטלו, מחשש שמא יסחט אותו. ואולם מותר לשני בני אדם או יותר לאחוז את הבגד בעדינות, כיוון שאחד מזכיר לשני שלא יכשל באיסור סחיטה.

"ה' רועי לא אחסר"

~מדרש' תנ"ך~

"ויקח קורח... ויקהלו על משה ועל אהרן"

מכאן אמרו חכמים: "אוי לרשע ואוי לשכונו!" קורח היה שרוי (חונה) בדרום, שנאמר: "משפחות בני קהת יחנו על ירך המשכן תימנה", ודגלו של ראובן היה סמוך להם, שנאמר: "דגל מחנה ראובן תימנה". ודתן ואבירם שהיו שכנים לבעלי מחלוקת, לקו עימם ואבדו מן העולם.

אשתו של קורח אמרה לו: "ראה מה עושה משה! הוא-מלך! את אחיו- עשה לכהן גדול! ואת בני אחיו- עשה סגני כוהנים! אם באה (כאשר מביאים) תרומה הוא אומר: 'תהא לכוהן', אם בא מעשר שאתם (הלווי) נוטלים אותו הוא אומר: 'תנו אחד מעשרה לכוהן' (תרומת מעשר). ועוד: שהוא מגלח את שערותיכם ועושה אתכם לצחוק, עיניו נתן בשערותיכם!"

[ובעקבות צברי אישתו:](#)

אמר להם קורח (למשה ואהרן): "כל העדה כולם קדושים",

ישראל זכו לגילוי שכינה בהר סיני ושמעו את עשרת הדיברות, "ומדוע תתנשאו (תחשו אצמכם ראים ונשאים) על קהל ה'!?"

מיד נזדעזע (נחרר) משה מפני המחלוקת (מחשש ישראל) יגשו על החטא הגדול על הצרת אל המחלוקת בעם), מפני שהיה בידם סרחון (חטא) רביעי!

משל לבן מלך שסרח על אביו (חטא כלפי אביו האלף), ופייס עליו אוהבו פעם ושתיים ושלוש. כשסרח ברביעית (כשחטא הבן בפעם הרביעית כלפי אביו), נתרשלו ידי אוהבו של המלך. אמר: "כמה פעמים אטריח את המלך שישוב וימחול לבנו החוטא!?"

אף כאן משה, כשישראל חטאו **בחטא העגל** כתוב "ויחל משה", כשישראל חטאו **בחטא המתאוננים** כתוב "ויתפלל משה", כשישראל חטאו **בחטא המרגלים** ובכו לחינם כתוב "ויאמר משה אל ה' ושמעו מצרים..." שלוש פעמים מפיס משה את הקב"ה בחטאי עם ישראל! וכעת במחלוקתו של קורח אמר משה: כמה אוכל להטריח את המקום! (כמה פעמים אני יכול לפנות אף בבקשת מחילה וסליחה על חטאי העם?) **לפיכך - "וישמע משה ויפול על פניו".**

ממש כמו שבדיבור ישנן דרגות: יש מי שיודע רק לבקש, שיתנו לו אוכל וכדו' ויש מי שיודע לבטא מחשבות פנימיות עמוקות. **כך גם בתורה:** יש מי שמדבר בה 'שוטף' ויש מי שבינתיים רק מגמגם. כך הסביר הרב צבי יהודה קוק זצ"ל: **"ותרגילנו בתורתך"** - צריך לתרגל ולתרגל עוד ועוד עד שמתרגלים.

בערב חג שבועות, שאותו חווינו לפני כחודש, מתכוננים למעמד המרומם שהארתו חזרת בכל שנה מחדש. **אלו אלה אנחנו בעצמנו** עם ישראל יצא ממצרים וחוגג את יום הולדתו בחג הפסח. כמו כל תינוק שנולד אנחנו יודעים שיש לו כשרונות ויכולות שעדיין אינם נראים לנגד עינינו, כשרונות שאותם הוא עתיד לחשוף במשך הזמן. **בחג מתן תורה נחשף לעיני כל עם ישראל מה הוא ומי הוא העם הזה.** כל מה שהיה גנוז בתוך הנשמה של העם הזה יצא החוצה במעמד הר סיני. התורה שניתנה שם היא הגילוי של כל מה שמסתתר אצלנו בתוך הנשמה. החתימה של חג הפסח, החג שבו אנחנו מתחילים קצת לדבר-פה סח, מגיעה בחג השבועות. לילה שלם אנחנו מדברים, לומדים והוגים בתורתנו הקדושה, כי התורה זה אנחנו, התורה זה מה שיש בתוכנו ורוצה כל כך להתגלות.

[ועצמות הגאים נמשך אצטוק בסוגיית 'מי תורה'...](#)

ונאמר - אמרנו "נעשה ונשמע" אמ כן, מצוה הקב"ה כפה עלינו את התורה?

פינת האמונה

~מדרש' תנ"ך~

ללמוד לדבר

אנו זוכים ללמוד ביחד על סוגיית 'חיי תורה',

ובעזרת ה' יתקיים בנו חתוב: "עץ חיים היא למחזיקים בה". נלמד היום על השייכות של כל יהודי ויהודי לתורה הקדושה.

מה החלק הייחודי באדם?

החכמים הקדמונים כינו את האדם 'האדם המדבר'. הם זיהו בכוח הדיבור את החלק היותר עליון באדם. בדיבור, האדם מביע את מחשבותיו ורעיונותיו, בעזרתו הוא יכול לשתף אחרים בתחושותיו וכן הלאה.

אך האדם, כידוע, אינו נולד מדבר, הכושר לדבר נרכש לאט לאט בילדות ומשתכלל בבגרות. אף על פי שיכולת הדיבור נלמדת, הפוטנציאל הלימודי נמצא כבר בתוך הילד, כמו דיסק קשיח. הדיבור שיילמד יחשוף כישרון שכבר היה גנוז בו.

כשם שכושר הדיבור הוא מעלת האדם באופן כללי, אפשר לומר שתורה היא הכישרון הישראלי הייחודי. **כמו שאדם שחסרה לו יכולת הדיבור הוא חסר, כך ממש ואפילו יותר מכך - ישראלי שאינו קשור לתורה, בלימוד ומעשה, חסר את הצד הייחודי שלו.** ממש כמו הדיבור, גם התורה נקנית בלימוד קבוע ובאימון תמידי. לא נולדים עם התורה, אבל כן נולדים עם התאמה לתורה.

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת שלומית שפרה בת מובה גיפל, יוכבד בת סעדיה, אמיתי אלימלך בן ליאת, שמעון בן יששכר דב כהן, אברהם בן לאה, נעמה בת אבישן. **לרפואת** הרב דוד בן סעדיה, שולמית בת חממה יונה, דורית בת גאולה, משה מרלי בן חוה, דינה בת דיאמנפה, פיבי בת תמר, הדסה בת תמר, מוזל בת כוכבה, ברכה בת חביבה.

מקור המחלוקת

~מדרש תנ"ך~

אולם, כיון שנתפלג קורח ממנהיג הדור "ואתפליג" – חרי היה בזה משום כפירה ביסוד עירובי חצרות, ונשאר אפוא "חצרות" בלבד, היינו חצרות פתוחות ללא עירוב...

לפיכך אמרו חכמינו: "בשעה שתיקן שלמה עירובין יצאה בת קול ואמרה: "אם חכם בני שמח לבי גם אני", זוהי החכמה שיוכל האדם להתחבר לאדם חשוב ולהיעשות כמוהו, וכיון שקורח לא הודה בזה, נאמר עליו: "קורח שפיקח היה מה ראה לשטות זו" (רש"י), היפוכה של חכמה... (בשם חידושי הר"ם)

"ויקח קורח" – "איזוהי מחלוקת שהיא לשם שמים, זו מחלוקת שמאי וחז"ל. ואיזוהי מחלוקת שלא לשם שמים זו מחלוקת קורח וכל עדתו" (אבות), מניין אנו למדים שמחלוקת קורח ועדתו הייתה שלא לשם שמים? לפי שהיה חולק על רבו, וכל החולק על רבו כחולק על השכינה, וממילא חרי לא יתכן שכוונתם הייתה לשם שמיים (בשם אחד הגדולים).

"רב לכם כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה'": זו דרכם של כל בעלי המחלוקות ומחרחרי הריב שהם באים בטענות כלפי רבנים: אלמלי היה הוא בעיר אחרת, כבר מזמן היו מגרשים אותו משם, ורק משום שאנחנו הננו יהודים כשרים יראים ושלמים, עדיין יש לו מקום בקרבנו. אנשי קורח גם הם אמרו כך: "רב לכם" – זה שאתם עדיין בגדולתכם ועדיין מחזיקים בכהונות הכבוד שלכם, חרי זה משום "כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה'": משום שקדושים וטובי לב אנחנו, שאם לא כן כבר היינו מזמן מורידים אתכם מגדולתכם, ומה לכם אפוא עוז להתרברב עלינו – "ומדוע תתנשאו" (כתב סופר).

בעז"ה נשתדל לזכור תמיד את האמור במסכת אבות: "כל מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים ושאין לה לשם שמים אין סופה להתקיים".

את השם קרח אנו מוצאים לראשונה בסוף פרשת וישלח, שם מובא כי אחד מאלופי עשו שמו היה קרח, ובמדרש רבה מובא שקרח זה היה ממזר, שאלפיז בן עשו בא על אהליבמה אשת אביו ויצא קרח מבניהם, וידוע שכל יוצאי ירך עשו היו עובדי אלילים ובעלי זנות ועושר גדול.

וכתב החתם סופר בתשובותיו שהואיל ויצהר אבי קרח קראו בשם זה של רשע, גרם לקרח לחלוק על משה רבנו ולהיבלע באדמה.

וכך אנו מוצאים בקרח שקיבל מאותה תכונה של עשו, אשר ביקש לעצמו את הכבוד אחר שמכר את הבכורה, ומשום כך רדף אחר יעקב וניסה להרגו, אותה תכונה דבקה גם בקרח וגם הוא רדף אחר הכבוד ועשה מחלוקת עם משה, וכל זה נגרם מאותו שם קרח שקיבל מאבותיו, שם זה ליווה אותו בכל חייו, ובכל פעם שנקרא בשם קרח, נזכר גם עברו של קרח, נכדו של עשו, שהיה ממזר, ונזכר גם עברו של עשו סבו שהוא שונא ליעקב.

ובזה יש לבאר את הפסוק "ויקח קרח בן יצהר בן קחת בן לוי" – שקרח לקח את התכונות הרעות של קרח נכד עשו, למרות שהוא היה בן יצהר ונכדו של קחת בן לוי.

"ויקח קורח" – בתחילת פרשת דברים מוזכר עניין מחלוקת קורח בביטוי "וחצרות". שכן עירובי-חצרות הופכים הרבה חצרות לרשות-יחיד אחת, כי כולן מצטרפות לכזית אחד הנמצא בידי אחד מדירי החצרות וכך נעשים כולם כאיש אחד. חרי למדים אנו מכאן, שכאשר מתכנסים בני-אדם ומתחברים אל הצדיק, הריהם מתעלים למדרגתו הוא, כאילו היו כולם כאחד.

ש: מהי הקרבה המשפחתית של קרח למשה?
ת: בני דודים.

ש: לאיזו אישה בפרשתנו מתייחס הפסוק: "חוכמת נשים בנתה ביתה" (משלי י"ד)?
ת: אשתו של און בן פלת שבזכותה ניצל.

שו"ת מהפרשה

ש: "קרח בן יצהר בן לוי" - מדוע הוזכר יחוסו?
ת: כדי להדגיש שקרח בטח על יחוסו הרם שיביא לו תומכים רבים.

ש: ידוע הפתגם "כשמו כן הוא" - כיצד רמוזים תכונותיו של קרח בשמו?
ת: ראשי תיבות = קנאה, רוממות (גאוה). תחמה (תאוה).

ש: עיין בגמרא סנהדרין ק"י וענה: א. מה מקור עושרו של קרח? ב. במה מתבטא עושרו הרב?
ת: א. גילה את המטמוניות של יוסף.
ב. מפתחות גנזיו הועמסו על 300 פרדות לבנות!

ש: איזה כלל נלמד מהסמיכות: "ויקח קרח...ודתן ואבירם"?
ת: מהכלל: "אוי לרשע ואוי לשכנו" (שבט לוי ושבט ראובן היו שניהם בצד דרום).

"והיו עיניך רואות את מוריד"

הרבי מליובאוויטש רבי מנחם מענדל שניאורסון ז"ע

מעשה שהיה כך היה...

לרב ישראל דרן, מנהל בית-חב"ד באמהורסט שבמסצ'וסטס, יש ידיד, עורך-דין יהודי נודע ושמו שלמה קליינמן. האיש נמנה עם צוות יעוציו הקרובים של נשיא ארה"ב ניקסון, וגם ניהל עסקים בין לאומיים.

יום אחד הוצעה לו עסקה גדולה ביותר במדינה שמחוץ לארה"ב, בהשקעה של 15 מיליון דולר. העסקה עמדה לשאת רווחים גדולים ונראתה בטוחה מאוד, עד שהבנקים התחרו על מתן האשראי. אולם האיש, שהספיק בינתיים לשמוע רבות על הרבי, החליט לפני החתימה הסופית על החוזה, לבקש את ברכתו להצלחת העסקה.

כעבור זמן נתקבל מכתב תשובה. על-פני שני עמודים הרחיב הרבי בדבר חשיבותן של המצוות והשפעת שבכוון להעניק למקיימיהן. רק בשורה התחתונה באה תשובה לשאלה: "נ.ב. בקשר לעניין העסק- אינו כדאי".

תשובת הרבי הדהימה ברגע הראשון אפילו את הרב דרן. אולם עורך הדין לא העז עוד לבצע את העסקה וביטלה ברגע האחרון. המדינה שבה הייתה אמורה להתבצע העסקה הגדולה היא ניקרגואה. זמן קצר לאחר מכן התחוללה שם הפיכה, ואין צורך להסביר מה היה עולה בגורל כספו של עורך הדין לו היה הכסף מושקע שם.

עלייתו לגנוי מרומים: ביום שני כז אדר א תשנ"ב, בשעות אחה"צ בעת שהתפלל ליד הציון של חמיו האדמו"ר הקודם, רבי יוסף יצחק, נפגע הרבי משבץ מוחי אשר שיתק את צידו הימני בצורה הרסנית וכוח הדיבור ניטל ממנו.

שנתיים ורבע לאחר מכן, בשעות הבוקר המוקדמות של ג' תמוז ה'תשנ"ד עלתה נשמתו של רבי מנחם מענדל שניאורסון מרומים. **זכותו תגן עלינו אמן.**

הרבי מליובאוויטש, רבי מנחם מענדל שניאורסון, נולד בניקולייב שברוסיה בי"א ניסן תרס"ב. בן בכור לאביו הגאון החסיד והמקובל רבי לוי יצחק שניאורסון ולאימו הרבנית חנה ז"ל. הרבי הוא נינו של ה"צמח צדק", השלישי לאדמו"רי חב"ד, וקריו על שמו, מנחם מענדל.

כשהיה בן תשע צלל מנחם מענדל הצעיר לתוך הים השחור, כדי להציל ילד קטן שטבע בים. נראה שכבר מאז ילדותו, שלטה בתודעתו התחושה ש-"יש להציל חיים", המודעות ליהדות הטובעת בהתבוללות, בורות וניכור ואין שומע את זעקתה: יהודים בגטאות, בקהילות מבודדות, תחת משטרים מדכאים.

נעוריו: כבר מילדותו הפליא הרבי בחריפות שכלו הגאוני ועד מהרה נטש את לימודיו במסגרת ה'חדר' עם בני גילו, שכן עבר והשיג את כל שאר התלמידים. אביו נאלץ להעסיק מורים פרטיים לחינוכו, ובהגיעו לגיל מצוות כבר נחשב גאון עולם. **בגיל שבע-עשרה כבר אמרו עליו שכל מרחבי התורה וסודותיה נהירים לו והוא בקיא בכל הש"ס והפוסקים.**

החתונה: בי"ד כסלו תרפ"ט (1929), בחצר ישיבת "תומכי תמימים" שבוורשה, נשא הרבי את הרבנית חיה מושקא נ"ע, בתו השנייה של רבי יוסף יצחק ז"ל האדמו"ר הקודם של חב"ד. לאחר הנישואים התגורר הרבי בברלין ופאריז, שם למד באוניברסיטאות המקומיות ורכש ידיעה מקיפה במקצועות המדע הכללי, בהן השתמש לצורך עבודתו הרוחנית. הוא שימש מקרוב את חותנו הגדול בענייני הנהגת הכלל והפרט, קיבל ממנו הדרכה אישית ועשירה, ושהה רבות במחיצתו. **לאחר הסתלקות חמיו, בעשירי לחודש שבט תש"י (1950), עלה הרבי על כס נשיאות תנועת חב"ד כאדמו"ר השביעי לשושלת זו ומאז הוא מכונה בפי כל "הרבי מליובאוויטש" או "הרבי".**

פעילותו: התקופה בה נטל הרבי על עצמו את עול הנשיאות התאפיינה בהתדרדרות דתית. לכן מיד בתחילת דרכו נקט הרבי בשיטה, כי היהדות לא רק תהיה אלא גם תיראה. **הפעילות החבדית הוציאה את היהדות לרחובות:** כינוסים המוניים, תהלוכות ילדים ונוער, טקסי הדלקת חנוכיות במרכזים הגדולים ו... מי לא מכיר את ה"טנקים" של חב"ד. כל אלו הן רק מעט מהפעילות הענפה שהקים הרבי באמצעות שלוחיו במשך למעלה מחמישים שנה. פעילותו של הרבי ניכרת בכל נקודה יהודית בעולם ודומה שאין שום גוף יהודי בעולם שיש לו "שגרירים" ושליחים כמו שיש לרבי מליובאוויטש.

לוי"ז שיעורים בכפר ביל"ו ב':

- יום ב':** שיעור בישניות- לימוד סדר מועד, שעה: 21:00. השיעור מתקיים בבית משפחת טאייב.
- יום ג':** שיעור בספר התניא- מפי הרב מאיר הכהן, שעה: 21:00, השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.
- יום ה':** שיעור פרשת שבוע- שניים מקרא ואחד תרגום, שעה: 20:30, השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.
- שבת קודש:** שיעור רש"י כ-20 דקות לפני תפילת מנחה.

לוי"ז תפילות בשבת:

- מנחה ערב שבת: 19:25
- שחרית: 9:00
- מנחה: 18:45
- סעודה שלישית: 19:15
- ערבית מוצ"ש: 20:25

לפרטים על זמני שיעורים ותפילות:
בטל: 050-3503025

"עין זויים היא למוזיקאים בזה- ותומכיה מאולר"

ואלה יעמדו על הברכה: גל בן דינה, מוריה בת בת-שבע, גל בן ציון, רון בן יגאל, יגאל בן סעדיה, בת שבע בת סעדיה, מנדי בן ימימה, יונתן בן לאה, שרית בת תמר, מישל בן שושנה, שרונה בת אילנה, בת ציון בת לאה.